

TEMELIA CREDINȚEI NOASTRE

de Ellen White

Special Testimonies, seria B, nr. 2, pag. 51-59

Domnul va pune forță nouă, vitală în lucrarea Sa pe măsură ce agenții umani se supun poruncii de a merge mai departe în proclamarea adevărului. Cel care a declarat că adevărul Său va străluci pentru totdeauna, va vesti acest adevăr prin solii credincioși care vor da din trâmbiță un sunet sigur. Adevărul va fi criticat, disprețuit și batjocorit, dar cu cât este examinat și testat mai îndeaproape, cu atât va străluci mai mult.

Ca popor, trebuie să rămânem ferm pe platforma adevărului veșnic care a rezistat testelor și încercărilor. Trebuie să ne ținem de stâlpii siguri ai credinței noastre. Principiile adevărului pe care Dumnezeu ni le-a revelat sunt singura noastră temelie adevărată. Ele ne-au făcut ceea ce suntem. Trecerea timpului nu le-a redus valoarea. Este efortul constant al inamicului de a îndepărta aceste adevăruri din cadrul lor și de a pune în loc teorii false. El va aduce tot ce poate pentru a-și îndeplini planurile înșelătoare. Dar **Domnul va ridica oameni cu o percepție pătrunzătoare** care vor așeza aceste adevăruri la locul cuvenit lor în planul lui Dumnezeu.

Am fost instruită de către mesagerul ceresc că o parte din raționamentul din cartea „*Living Temple - Templul viu*” este nefondat și că ar duce în rătăcire mințile celor care nu sunt bine ancorați în principiile fundamentale ale adevărului prezent. Lucrarea nu prezintă altceva decât speculații despre personalitatea lui Dumnezeu și prezența Sa. Nimeni de pe acest pământ nu are dreptul să facă presupuneri pe această chestiune. Cu cât se discută mai multe teorii fanteziste, cu atât oamenii vor ști mai puțin despre Dumnezeu și despre adevărul care sfințește sufletul.

Unul și altul vin la mine cerându-mi să explic pozițiile luate în „Templul Viu”. Răspund: „Sunt inexplicabile”. Opiniile exprimate nu oferă o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu. Pe tot parcursul cărții sunt pasaje din scripturi. Aceste versete sunt aduse în așa fel încât eroarea să apară drept adevăr. Teoriile false sunt prezentate într-un mod atât de plăcut încât, dacă nu se acordă atenția cuvenită, mulți vor fi induși în eroare.

Nu avem nevoie de misticismul prezent în această carte. Cei care întrețin aceste sofisme se vor găsi în curând într-o poziție în care dușmanul poate vorbi cu ei și îi poate îndepărta de Dumnezeu. Mi se arată că scriitorul acestei cărți se află pe un drum fals. El a pierdut din vedere adevărurile distinctive pentru această vreme. Nu știe încotro îl îndreaptă pașii. Calea adevărului se află aproape de calea erorii și ambele pot părea identice pentru mințile care nu sunt lucrute de Duhul Sfânt și care, prin urmare, nu sunt agere să discearnă diferența dintre adevăr și eroare.

Cam pe când „Templul viu” a fost publicat, au trecut înaintea mea în timpul nopții reprezentări care indicau că un pericol se apropia și că trebuie să mă pregătesc pentru aceasta scriind lucrurile pe care mi le-a revelat Dumnezeu cu privire la principiile fundamentale ale credinței noastre.

Mi s-a trimis un exemplar din „Templul viu”, dar a rămas necitit în biblioteca mea. Din lumina pe care mi-a dat-o Domnul, am știut că unele dintre vederile susținute în carte nu purtau susținerea lui Dumnezeu și că erau o cursă pe care vrăjmașul o pregătise pentru zilele din urmă. M-am gândit că acest lucru se va desluși în mod cert și că nu va fi necesar să spun nimic despre asta.

În controversa care a apărut în rândul fraților noștri cu privire la învățăturile acestei cărți, cei care sunt în favoarea unei largi răspândiri au declarat: „Conține tocmai opiniile pe care sora White le-a învățat”. Această afirmație m-a lovit direct în inimă. M-am simțit cu inima zdrobită, căci știam că o așa descriere a situației nu era cea adevărată.

În cele din urmă fiul meu mi-a spus: „Mamă, ar trebui să citești măcar câteva părți din carte ca să vezi dacă sunt în armonie cu lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu”. S-a așezat lângă mine și am citit împreună prefața și cea mai mare parte a primului capitol, precum și paragrafele din alte capitole. Pe măsură ce am citit, am recunoscut însăși punctele de vedere împotriva cărora mi s-a cerut să vorbesc ca avertisment în primele zile ale lucrării mele publice. Când am părăsit pentru prima dată statul Maine a fost pentru a trece prin Vermont și Massachusetts și a depune mărturie împotriva acestor opinii. „Templul Viu” conține *alfa* acestor teorii. Știam că *omega* va urma peste puțin timp și am tremurat pentru oamenii noștri. Știam că trebuie să-i avertizez pe frații și surorile noastre să nu intre în controverse cu privire la prezența și personalitatea lui Dumnezeu. Afirmările făcute în „Templul Viu” cu privire la acest punct sunt incorecte. Textele scripturistice folosite acolo pentru a fundamenta doctrina expusă sunt aplicate greșit.

Sunt obligată să vorbesc și să neg afirmația că învățăturile din „Templul Viu” pot fi susținute cu declarații din scrierile mele. Pot exista în această carte expresii și opinii care sunt în armonie cu ce am scris. Și pot exista în cele redactate de mine multe afirmații care, luate din context și interpretate conform minții scriitorului „Templului viu”, ar părea să fie în armonie cu învățăturile acestei cărți. Acest lucru poate sprijini aparent afirmația că punctele de vedere din „Templul viu” sunt în armonie cu scrierile mele. Dar Doamne ferește ca acest simțământ să predomine.

Puțini pot discerne rezultatul primirii sofismelor susținute de unii în acest moment. Dar Domnul a ridicat perdeaua și mi-a arătat ce va urma. Teoriile spiritualiste privind personalitatea lui Dumnezeu urmate până la concluzia lor logică explorează întreaga agoniseală creștină. Ei apreciază ca nimic lumina pe care Hristos a venit din cer să o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele dinaintea noastră nu au suficientă importanță pentru a primi o atenție specială. Ei fac fără efect adevărul de origine cerească și fură poporului lui Dumnezeu din experiența lor trecută, oferindu-i în schimb o știință falsă.

Într-o viziune de noapte mi s-a arătat în mod clar că aceste opinii au fost privite de unii ca fiind mărețele adevăruri care urmează să fie aduse și făcute proeminente în prezent. Mi s-a arătat o platformă întărită de grinzi solide, adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Cineva cu responsabilitate înaltă în lucrarea medicală îndruma pe un om și pe altul să slăbească grinzile care susțineau această platformă. Apoi am auzit o voce care spunea: „Unde sunt străjerii care ar trebui să stea pe zidurile Sionului? Ei dorm? Această temelie a fost construită de maestrul lucrător și va rezista vânturilor și furtunilor. Îi vor permite acestui om să prezinte doctrine care neagă experiența trecută a poporului lui Dumnezeu? A sosit momentul să luăm măsuri hotărâte”.

Dușmanul sufletelor a căutat să aducă presupunerea că o mare reformă va avea loc printre adventiștii de ziua a șaptea și că această reformă ar consta în renunțarea la doctrinele care stau drept stâlpi ai credinței noastre și angajarea într-un proces de reorganizare. Dacă ar avea loc această reformă, ce ar rezulta? Principiile adevărului pe care Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, le-a dat bisericii rămășiței ar fi aruncate (lepădate). Religia noastră s-ar schimba. Principiile fundamentale care au susținut lucrarea în ultimii cincizeci de ani ar fi considerate erori. O nouă organizație va fi înființată. Se vor scrie cărți de o nouă ordine. Ar fi introdus un sistem de filozofie intelectuală. Fondatorii acestui sistem ar merge în orașe și ar face o lucrare minunată. Sabatul, desigur, ar fi privit cu ușurătate ca și Dumnezeu care l-a creat. Nu s-ar permite ca nimic să stea în calea noii mișcări. Conducătorii vor învăța că virtutea este mai bună decât viciul, dar înlăturând pe Dumnezeu, vor fi dependenți de puterea umană care, fără Dumnezeu, nu are valoare. Temelia lor avea să fie construită pe nisip, iar vântul și furtuna aveau să înlăture structura.

Cine are autoritatea să înceapă o astfel de mișcare? Avem Bibliile noastre. Avem experiența noastră atestată de lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt. Avem un adevăr care nu admite niciun compromis. Nu vom respinge tot ceea ce nu este în armonie cu acest adevăr?

Am ezitat și am întârziat trimiterea a ceea ce Duhul Domnului m-a îndemnat să scriu. Nu am vrut să fiu obligată să prezint influența înșelătoare a acestor sofisme. Dar în providența lui Dumnezeu, erorile care au venit trebuie să fie contracarate.

Cu puțin timp înainte să trimit mărturiile cu privire la eforturile inamicului de a submina fundamentul credinței noastre prin diseminarea unor teorii seducătoare, citisem un incident despre o navă în ceață care întâlnește un aisberg. Câteva nopți am dormit puțin. Părea să fiu împovărată ca o căruță sub snopi. Într-o noapte mi-a fost prezentată clar o scenă. Un vas era pe ape, într-o ceață grea. Deodată, cel de la punctul de observație a strigat: „Aisberg chiar înainte!” Acolo, înalt deasupra navei, era un aisberg gigantic. O voce autoritară a strigat: „Înfruntă-l!” Nu a fost nicio clipă de ezitare. Era timpul pentru acțiune instantanee. Inginerul a dat abur din plin, în timp ce cârmaciul a condus nava direct în aisberg. Cu trosnet a lovit ghețarul. A urmat un șoc înspăimântător și aisbergul s-a spart în multe bucăți, căzând cu un zgomot ca de tunet pe punte. Pasagerii au fost violent zguduți de forța coliziunii, dar nu au fost pierdute vieți. Vasul a fost avariat, dar nu fără a putea fi reparat. Nava și-a revenit din coliziune, tremurând de la proră la pupa ca o creatură vie. Apoi a mers înainte pe drumul ei.

Cunoșteam bine sensul acestei reprezentări. Aveam poruncile mele. Auzisem cuvintele rostite de vocea Căpitanului nostru: „Înfruntă-l!” Știam care este datoria mea și că nu era niciun moment de pierdut. Sosise timpul pentru o acțiune hotărâtă. Trebuia să ascult fără întârziere porunca: „Înfruntă-l!” În acea noapte m-am trezit pe la ora unu și scriam cât de repede puteam trece mâna peste hârtie. În următoarele câteva zile am lucrat de devreme și până târziu, pregătind pentru poporul nostru instrucțiunile care mi-au fost date cu privire la erorile care soseau printre noi.

Am sperat că va avea loc o reformă completă și că principiile pentru care am luptat în primele zile și care au fost scoase la iveală în puterea Duhului Sfânt vor fi menținute.

Mulți dintre oamenii noștri nu realizează cât de ferm a fost pusă temelia credinței noastre. Soțul meu, seniorul Joseph Bates, Părintele Pierce, seniorul Edson și alții care erau pasionați, nobili și credincioși, s-au numărat printre cei care, după trecerea timpului din 1844, au căutat adevărul ca pe o comoară ascunsă. M-am întâlnit cu ei, am studiat și ne-am rugat cu seriozitate. Adesea am rămas împreună până noaptea târziu și uneori toată noaptea, rugându-ne pentru lumină și studiind cuvântul. Acești frați s-au adunat din nou și din nou pentru studiul Bibliei, pentru ca ei să-i cunoască sensul și să fie pregătiți să o prezinte și altora cu putere. Când au ajuns la punctul în care au spus în studiul lor: „Nu mai putem face nimic”, Duhul Domnului venea peste mine, aveam să fiu luată în viziune și mi se dădea o explicație clară a pasajelor pe care le studiam, cu instrucțiuni despre cum trebuia să lucrăm și să predăm eficient. Astfel a fost dată lumina care ne-a ajutat să înțelegem textele cu privire la Hristos, misiunea Lui și preoția Sa. O linie a adevărului care se întinde din acel timp până la momentul în care vom intra în cetatea lui Dumnezeu mi-a fost făcută clar și am dat și altora instrucțiunile care mi-au fost date de Domnul.

În tot acest timp nu am putut înțelege raționamentul fraților. Mintea mea era blocată și nu puteam să înțeleg sensul versetelor pe care le studiam. Aceasta a fost una dintre cele mai mari dureri din viața mea. Am fost în această stare de spirit până când toate punctele principale ale credinței noastre au fost clarificate minții noastre în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu. Frații știau că atunci când nu eram în viziune nu puteam înțelege aceste lucruri și au acceptat ca lumină directă din cer revelațiile date.

Timp de doi sau trei ani mintea mea a continuat să fie blocată la înțelegerea Scripturilor. În timpul lucrării noastre, eu și soțul meu l-am vizitat pe părintele Andrews care suferea intens de reumatism inflamator. Ne-am rugat pentru el. Mi-am pus mâinile pe capul lui și i-am spus:

„Părinte Andrews, Domnul Isus te mântuiește”. S-a vindecat instantaneu. El s-a ridicat și a umblat prin cameră, laudându-L pe Dumnezeu și spunând: „Nu am văzut niciodată așa ceva înainte. Îngerii lui Dumnezeu sunt în această cameră”. S-a descoperit slava Domnului. Lumina părea să strălucească prin toată casa și mâna unui înger a fost pusă pe capul meu. De atunci și până acum am putut să înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu.

Ce influență i-ar conduce pe oamenii din această etapă a istoriei noastre să lucreze într-un mod subtil și puternic ca să dărâme temelia credinței noastre, temelia care a fost pusă la începutul lucrării noastre prin studiu cu rugăciune a cuvântului și prin revelație? Pe această fundație am construit în ultimii cincizeci de ani. Vă mirați că atunci când văd începutul unei lucrări care ar înlătura unii dintre stâlpii credinței noastre am ceva de spus? Trebuie să ascult porunca „Înfruntă-l!”.

Am cele mai tandre sentimente față de Dr. Kellogg. De mulți ani am încercat să mă țin alături de el. Cuvântul lui Dumnezeu pentru mine a fost întotdeauna: „Îl poți ajuta”. Uneori mă trezesc noaptea și mă ridic, apoi merg prin cameră rugându-mă: „Doamne, ține-l pe doctorul Kellogg. Nu-l lăsa să plece. Ține-l statornic. Unge-i ochii cu balsamul ceresc ca să vadă toate lucrurile limpede”. Noapte de noapte am stat trează studiind cum l-aș putea ajuta. M-am rugat cu seriozitate și des, pentru ca Domnul să nu-i permită să se îndepărteze de la adevărul sfințitor. Aceasta este povara care mă îngreunează – dorința ca el să nu facă greșeli care i-ar răni sufletul și ar răni cauza adevărului prezent. Dar de ceva vreme acțiunile lui au dezvăluit că un spirit ciudat îl controlează. Domnul va lua această problemă în mâinile Sale. Trebuie să duc mesajele de avertizare pe care mi le dă Dumnezeu și apoi să las Domnului rezultatele. Acum trebuie să prezint problema în toate dimensiunile ei, căci poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie jefuit.

Noi suntem oamenii care păzesc poruncile lui Dumnezeu. În ultimii cincizeci de ani fiecare fază a ereziei a fost adusă asupra noastră pentru a ne întuneca mintea cu privire la învățătura Cuvântului, în special în ceea ce privește slujirea lui Hristos în Sanctuarul ceresc și solia cerului pentru aceste ultime zile așa cum este dată de îngerii capitolului al paisprezecelea din Apocalipsa. Adventiștii de ziua a șaptea au fost îndemnați cu mesaje de orice ordin și natură să înlocuiască adevărul care, punct cu punct, a fost cercetat prin studiu cu rugăciune și care a fost mărturisit prin puterea făcătoare de minuni a Domnului. Dar bornele care ne-au făcut ceea ce suntem trebuie să fie păstrate și vor fi păstrate, așa cum a arătat Dumnezeu prin cuvântul și mărturia Duhului Său. El ne cheamă să rămânem statornici prin puterea credinței la principiile fundamentale care au ca temelie o autoritate incontestabilă.